

blive opmærksom paa Faren og til at føre et vaagent Die med Sundhedsforholdenes Udvikling rundt omkring i Landet, saaledes at Faren ved at give Lægevirkksomheden fri derved vilde blive mindre; men saaledes som Sundhedsforholdene nu ere ordnede, er det min Overbevisning, at det i dette Dieblis vilde være et overordentlig farligt Experiment at frigive Lægevirkksomheden, et Experiment, hvortil jeg ikke vilde være med. Derfor har jeg sagt, at Spørgsmaalet om en saadan Forandring i vor Lovgivning, som Lovforslaget gaar ud paa, i alt Fald maa bero indtil vi faae en Omordning af hele vort Medicinalvesen; men om en saadan antager jeg, at der ogsaa af andre Grunde vil blive Spørgsmaal idet man naturlig vil komme ind paa Spørgsmaalet om en saadan omfattende Omordning i Forbindelse med en, som jeg haaber, i en ikke altfor fjern Fremtid forestaaende Reform af Retsvesenet.

Clausager: Den ærede Ministers sidste Udtalelse giver mig noget Haab om, at man dog maaske kunde finde Midler til at faae Noget ud af Lovforslaget. Den sagde nemlig, at hvis man kunde paavise en Vej, hvorved det var muligt at skjelne mellem de egenyttige og bedrageriske Kvaaffalvere og dem, der virkelig vare i Stand til at hjælpe og gavne deres Medmennesker, skulde han ikke være utilbøielig til at gaa ind paa Lovforslaget. Hvad vilde den ærede Minister sige til, hvis man f. Ex. fattede ind i Lovforslaget, at Bedkommende skulde have Anbefaling enten fra et vist Antal Sogneraad i Omegnen f. Ex. i Jurisdiktionen eller fra Amtsrådet, eller fra et vist Antal Beboere i Nærheden — vilde den ærede Minister finde et saadant Bevis tilstrækkeligt? Vel at mærke naar den Paagjældende af et Antal Sogneraad eller Sognebeboere var erkjendt for at være en paalidelig, dygtig og uegenyttig Person. Det forekommer mig, at der deri vilde ligge allerede en temmelig stor Betyggelse. Jeg skal endnu kun tilføje, at ved den frie Ordning af Lægevirkksomheden, tror jeg, at de autoriserede Læger mange Gange vilde blive heldigere stillede, end de nu ere. Det hænder ikke saa sjældent, at autoriserede Læger af Misundelse mod Kvaaffalvere, som have lidt Praxis, næsten stille sig i Opposition til en Del af deres Kredses Beboere. Det hænder maaske undertiden, siger jeg, at en Læge ligefrem neppe vil modtage eller behandle en Patient, om hvem han har faaet at vide, at han først har henvendt sig til en Kvaaffalver, og dette betragter jeg som uheldigt. Noget Saadant vilde falde bort, naar der blev givet Frihed, og paa den anden Side tror jeg, at Befolkningen da maaske med endnu større Tillid vilde komme de virkelige Læger imøde, og tillige vil det efter min Mening have den gavnlige Følge, at bedrageriske Kvaaffalvere meget snarere vilde blive angivne og maaske straffede, eller i alt Fald faae deres Virksomhed for-

brudt; men Folk afholde sig nu fra at angive dem, for ikke at skade dem, idet de have Tillid og Godhed for dem og vise dem Overbærenhed.

B. Solm: Jeg tror egentlig, at Uenigheden mellem den ærede Minister og os, som ere Venner af Forslaget, bestaar deri, at den ærede Minister har temmelig lidt Tro til Befolkningen selv. Den ærede Minister gjentog adskillige Gange, at det var paa ham, Ansvaret hvilede. Dette er til en vis Grad rigtigt; men det samme Ansvar maa naturligvis ogsaa paahvile os, som have været med i alle alene til at forsvare Lovforslaget, men i endnu højere Grad paa de ærede Medlemmer, som ere Forslagsstillere. Et lille Bevis skal jeg dog give den ærede Minister paa, at det ofte træffer, at Sogneraadene komme til at forebygge Smitsots Udbredelse ved at tage Sagen i deres Haand, hvilket viser, at Sogneraadene ikke se ligegyldig paa saadanne Sager. Jeg har selv været med ved dette Tilfælde som Sogneraadets medlem og Kommissionsmedlem ved en Stole, hvor der var kommen Snat i Stolen. Vi havde da det mærkelige Tilfælde, at det var umuligt for Lægerne at faae Snatten ud af Stolen. Jeg vidste et Middel derimod, jeg brugte det med Held, og en af Lægerne sagde, at han kunde faae mig straffet derfor. Ver saa god, sagde jeg, Det er dog virkelig uheldigt stadig at fastholde en saadan Urimelighed. Jeg tror derfor, at Uenigheden mellem os hovedsagelig bestaar deri, at den ærede Minister har for lidt Tro til, at Befolkningen selv vil være den bedste Værg for en Smitsots Udbredelse. Hvad er vel mere naturligt, end at man, naar man veed, at der er en smitsom Sygdom tilfælde, i Stedet for, som almindeligt er, strax at hente Lægen, lader Befolkningen selv sørge for, at Smitsoten ikke faar Udbredelse. Jeg skal forresten ikke forfølge Sagen videre.

Justitsministeren: Maa jeg dertil bemærke, at jeg ikke tvivler om, at Befolkningen, naar den veed, at der er smitsom Syge, vil være meget villig til at sørge for, at der bliver gjort, hvad der kan gøres for at fjerne Faren; men jeg har tænkt mig som en Mulighed, at Befolkningen ikke altid vidste, naar der var smitsom Syge tilfælde, og at det maaske kunde være farligt, at noget Saadant var Tilfældet, uden at Befolkningen blev gjort opmærksom derpaa af dem, der havde bedre Blik paa Sagen. Jeg tror, som jeg igaar tillod mig at fremhæve, at Befolkningen — og det ingenlunde blot, hvad man maaske vil falde den store Masse af Befolkningen, men saa at sige alle Stander i Samfundet — i disse Forhold er udsat for at tage fejl, fordi man virkelig, naar man ikke er særlig Sagtyndig i saa Henseende er temmelig uvidende deri. — Rigeoverfor det ærede Medlem for Ringstøbing Amts 5te Valgkreds (Clausager) tror jeg at burde bemærke, at jeg ikke